

ДОСВІТНІ

КВІЛЬОВИЙ

СІМФОНІЯ

Най краще
формашує асоціації
соки!!!
Тот. днік. б. колу
Микола Хвильовий
4/5 28
Харків

МИКОЛА ХВИЛЬОВИЙ.

ДОСВІТНІ СІМФОНІІ

ВСЕУКРЛІТКОМ
ХАРКІВ 1922 РІК.

ДОСВІТНІ
СІМФОНІІ.

Друковано в кількості
3000 примірників.

Д. В. Ц.

Друкарня „ХВФ“, Губернаторська в.

ДОСВІТНІ СІМФОНІЇ.

I.

Аз есмь робітник...

Моя буденна блюза, — що погляди сині коханки пор.

...вміють помутніти від штурму

...в поглядах синіх коханки

стогнуть пороги

...в поглядах синіх коханки

в муках рожеві дороги.

*перемішувати
Метар. стил.*

Стрілець — той знає смак,

коли запахне перший вистріл

А ти весна.

ти затрояндила в повітрі млістім?

персон. метар. стил.

сл. мет. стил.

А то здивовано тополі

зашелестять

змовкнуть

А там, в горі

неясно зашумує

І от белькочуть над головою журавлі...

Ой, журавлі!

персоніф.

мет.

герон.
А то з повітрям ніс веде переговори | *Меш. стил.*
і баско б'ється в ґрунт моя жага, *персон.*
бо з кобиліці льється сонце. *Мешон.*
Я бачив ніжки під кушем
пер. бунтарка—кров: експрес на волі *пер.*
Прохав і плазував—

іше! іше!

А обрій розплескав солодкий стогін. *персон.*

Ах, я не зрівняю пахощі свої блюзи—
ані з поглядом синім коханки, = *Меш. стил.*
ані з смаком першого вистріла, = " "
ані з мукою в тих журавлях. = " "

Моя блюза пахне—
вугіллям

... до гавані летіла хвиля *Меш. стил.*

пер.—віялом—а там розбилась

і потонула над морем.

Коли це було?

Ат!

То—пахне моя блюза—
вугіллям

Актимежа!

Моя буденна блюза—і погляди сині коханки,
що вмить помутніли від шторму. *порівн.*

...в поглядах синіх коханки | *Меш. стил.*
стогнуть пороги *Меш. стил.*

..в поглядах синіх коханки | *Меш. стил.*
в муках рожеві дороги. *Меш. стил.*

6) порівняти бож (нале, як, немов) переважно це означення відмінює. Він має значення стислості.

II

Зачорніло на путі, | *Актимежа.*
а на серці синій смак.
Там на плесах за горами, | *персоніфік. ацт.*
за горами на узліссі
задрімала осінь.

... А ми—
до брами йшли
з посьолку

*порівняти (не дива,
має такий зворот)*

... чи християне у катакомби?

... Середньвіччя сниться...

А там—

вже підіймався в гору гомін *Мешон.*
і вже гуде, гуде і розсипається залізо *(порівняти,
персоніфікація)*
—до неба ліземо в задумі.

В списках... чи може над списками?..
круки заснули... стережуть. *Меш.*

А далі простір, фіолети,

А далі—далі трап
і води—води розплескались— | *порівн. 4)*
блакитного цебра.

III

Сонце! Засмійся у мій кошик! *Мешон. персон.*
Полоскочи мое блискуче долото, | " "
як я замріяну далеку—далину, | *порівн. 4)*

4) окремо, ідуло ваши образа немає. Завжди в колі паскєі.

Полоскочи і їх (а з ними й я!) *персон.*
оті поеми героїчні, *епіх.*
що викликають до чола віки—епохи... *гор.*

Сонце! Я такий романтик, як і ти. *гор.*
і до мого серця
завжди нового *ст.*
свіжого, свіжого, наче липовий цвіт } *персон.*
босоніжки—феї—золото ліризму } *персон.*
Під жаги зітхання
з криком!
з криком!
упадуть! *персон.*

Сонце! Ох, ти, сонце моє!
А все ж таки і ти захмарилось
Думаєш? *персон.*
...Замислилося сонце... *персон.*
Крізь повільні хмар, в глибині вод
замислилося сонце. *персон.*
...Ростаборилась тінь...
...Яка глибінь! Яка глибінь, || *персон.*
коли замислюється сонце!.. *персон.*

IV:

Аякс... Аякс... *пер.*
Син чоловічий у стихії,
в гармонізації природи *пер.*

ст.
Син чоловічий йде!
За кроком крок—
йде!

І сниться йому море
і сниться йому шторм.
А він такий похмурий... *ст.*
Але він все поборе!
Але він все поборе!

Аякс... Аякс...
Під дзвони кричі *персон.*
і мислі—птиці *персон.*
—понеслися. "

...А із землі—піднявся гул..
Куди цей гук? Куди цей гул
великого із велефенських князя?

Я зачарований стояв—
сімфонія досвітня — почалася.

КЛАВІАТУРТЕ.

Клавіатурте розум, почуття і волю—
клавіатурте!
Шукайте метрополію свідомого життя.

Собака почуває проміння сонця,
а ти—о, чоловіче—ти знаєш блиск
байдужих зорь?

Кінцеві межі кучугурять
і вишкіряються з п'їтьми,
а там нікчемність: атом—нуль
.. Куди це вітер так війнув
з п'їтьми?

Пустіть по тирсі Арімана
свій гострий нюх
Пізнайте все в віках і над віками.

Майдани в марности загрузли—
у калюжах
...не мітінгуйте мій патос!
Бреде склизька і мрячна осінь.

Ми чули—бачили і вибухи і морок—
чи то сузір'я мріяли в снігах,
коли по рейках тихих семафорів
пливла зелена

фантазійна
путь?

А сьогодні ваше ізмарагдове слово—
на чорта?
На чорта, коли нема молитви?
Кінь непідкований негідний,
кінь непідкований по брукові не побіжить,
а ми хочемо—
без межі,
д'ех—без межі!

Молимося тобі, невідомість минулого,
сучасного і майбутнього.
Молимося мудрості і віку, і секунди.
Молимося тому, чого не знаємо,
бо наша молитва—жага все-всепознання.

Клавіатурте розум, почуття і волю!
Клавіатурте!

Т І Н І.

В серпанках вечори проходять біля вікон,
за пічкою квилить сіренький смуток

..Сьогодні дико..

..Тіні, падають тіні
Свист ногоя Т'єра
Хлопці! Скоріш на коні!

Коні!

Коні!

Коні!

Жах.

Зав'юшилось обличчя кров'ю
..на ярмарці колись.
Чого ж ти ніч не сплянтувала брови?
Чого ж ти не подивишся униз?
Чого?

Темно, в голубих проваллях мряка
Я казками снити захотів,
а небо нанялось напевне плакати...

Старчихою—торбинка з сухарем,
із зморшками турботи на чолі
звернула доля на тернисту путь

А там,

а там

уже ідуть

ідуть

ідуть.

Куди?

інтимно так колись припливи і відпливи
Плескалися моря... ой, човен мій нірець!..
Тоді пурпурила і розлилася повінь

..Тіні, падають тіні
Свист ногоя Т'єра
Хлопці! Скоріш на коні!

Коні!

Коні!

Коні!

Жах.

М И

Ми проходили повз шахти...
Ми—любовниця і я.
Сонце грало на сопілку
грало липко на сопілку —
ліденцеву.

Я за руку її взяв
й наші очі упірнули
в легіт.

Ах, як легіт засміявсь
і бузково і тендітно.
коли дзвінко біля серця
на пляшках хтось вибивав

І звернули ми на стежку
...чи то в сонце увійшли?
— Розкажи мені, соколе,
про світанок?

...над криницею світанок,
а навколюшках бори

Метушилася заграва:
в спогад бив прозорий шлак
Леопардило м'язами —

..Я як криця був міцний,
а вона тополю знала
шо, струнка, весніла десь..
Ми проходили повз шахти —
Ми—любовниця і я.

НАРОДНЯ ПІСНЯ.

Ой зацвіла папороть
зацвіла
на Купала в темряву
між дерев.
А у лісі реготом
лісовик
прокидає шелести
і жахи.

Ой, як хочеться, хочеться
взяти скарб —
ті червінці - блискавки
під дубком.
В позолоту кралею
уквітчать
це життя сучаснее,
що скигнуть.

Ой зацвіла папороть
зацвіла.
Та не в казці жити нам,
а в борні!

Битими шляхами побитими
.. буряк рясно поле вкрив..
рипіли вози, гарби —
йшли: час вів.

Співали пісні голосно,
а на розі висвистував димарь.
Далечінь вабила, вигравала
(кольорами: фортеці),
а позаду обізветься
пільма.

Та невже то, братці, нема далі шляху?
Та невже то завше золотее поле?

Ой ти моя чорнобрива воле!
Тільки далі шукати тебе..
Тільки далі!

.. І в душі захлюпочеться дзвін
.. Молотки! Молотки!..
.. Далі. Далі!

Т Р І О Л Е Т И.

I.

Маковіє чайма на воді—
То на сході проміння гуде,
Щоб покласти в колиску людей—
Маковіє чайма на всді.
Всесвіт хворий, хвилюйся радій—
Се спаситель до тебе гряде..
Маковіє чайма на воді,
То на сході проміння гуде.

II.

Мандаріни із Мальти везуть
І у фуру впряглася зоря..
Зникни геть на майдані бурьян—
Мандаріни із Мальти везуть!
Хто це крапа осінню сльозу?
То пільма шкереберть за моря—
Мандаріни із Мальти везуть
І у фуру впряглася зоря..

Стовб... Стовби...
Кабель переплітається над землею,
Переплітається.
Шлях,
Брук,
Гук.
Ідемо і шукаймо щастя
Голубиною
Навіть місяць блідолиций
Зернить...
Стрункіш прискореним кроком—
Оком!
М'язи накрицте,
Легені в міх!
Тріщить під силою громовиці
Старий дуб...
Стовб!
І кривавими солдатськими багнетами
Роспанахало нетри.

Лоріс.
Каміа)

...То диму молоко душа на жито точить,
З телячих стійл йдемо в шатро сталевих днів,
Маячить шлях один й не підуть наші очі
Ловити злота цвіт, блукати по стерні.

Бузок дзеленькотів про содові заводи,
Дзизкучий дзиз опік в ту мить змарнілий зір,
Коли заліз в твій спів—у мед золоторотий
Й зазнав, які пісні везуть твої вози

Та як же хороше гуртом зорю кохати
І мити їй в ставах волосся блиск рудий,
А з днем новітнім йти—з цим півником чубатим
По пахощах життя у зоряні сади.

БЛАКИТНИЙ МЕД.

Блакитний мед до уст прилип,
душа метелик колекційний
приколена натхненням до небес.

Атени... ах! цікаво... ах!
Блукав і там над містом місяць
і до пісчаних берегів
тріпотно кораблі тяглися,
а в щоглах кублився
уламок бурі.

Але не бігали тоді за гармонійними синтезами,
Не музиканили повітря
аеропляни.

Лишень у вечері шуліка
кружляв в горі,
а біля нього метушились
тендітні ластівки,
що потім крапками сідали
на височінь.

Атени... ах! цікаво... ах!
Душа метелик колекційний
летить ще далі, в міжпланеття,

Вже пролетіла спогад другий,
на третім раптом розп'ялась...
Чоло прострілене не жалом
веселки блжілки,
а журбою.

...Та горілиць вона лежить
одну лиш мить,
а потім знов біжить, біжить,
біжить
покштувати мед,
блакитний мед..

Через переліг і байрак темний,
По лісах на поле й на місто
Продераються в світлі таємнім
Майбутнього зоряні вісти,

Під стріхами забрякотили сімфоні,
Задмухала бузкова меса,
Проколело світові гони
Гострими гармонійними лезами.

Швидкуйте ж розперезані товариші.
Бабахайте, бийте в бабухатий бубон,
Рубайте, рубайте прокльонів гуджі—
Ну-бо!

Підвівся день. Уперся в небо.
Зітхнув так соняшно на світ,
Пролляв червоною фарбою
На сірий тоскний краєвид.
Чи кров'ю може? Може кров'ю?
Але життя тремтить любсв'ю
Здоровлям пишним квітнуть всі
По діамантовій росі
Йде чоловік.

На кучугурах минулого
Повстав слогад-соняшний промінь,
Задзвінів крик у повітрі ф'стулою,
І похмурились золоті брови.

То не крики я чую, а зйк...
Ах, лани зблідлі до смерти!
Серце плигає раненою козою.
Осінь.

Я із жовто-блакиття перший
На фабричний димарь зліз,
Журавиних пісень моїх верші
По цехах розставляю—скрізь.

Годувала мачюха недоля
Збайстрував мене батько кукіль...
І до тебе, матусенько рідна,
Моя крице, прийшов звідтіль....

Низесеньке тобі вітання
І уст моїх вишневий смак ..
Нових хвилин підняв медяник,
І з ним—вперед.

По великих шляхах, по майданах,
На бруку міцнім і гулкім,
Ніби з огнищем на купала-івана,
Я плигаю, плигаю з ним.

Біля мене метушаться туться
Скалки від розбитої пляшки,
! співаць теж революції
Зітхаючи у минуле важко.

Тільки ще у кізячим царстві
Під вівсяних ланів лепетень,
Догораючи ледве хвилясто,
В домовину веснянка бреде.

Зі святими тобі упокій,
Я кохав і тебе, як зірчанку,
Повивав пелюшками мрій
Життездібности кволоі ранком.

Бачу роспач і плач дерев,
Коли росник до тебе підходе,
Та даремно, вже сонце оре
Цілину на инакші городи.

Не розчише чорний пар
Борона мойого натхнення,
Не піду я блукать по степах
І ловити струмки-теревені.

Ох, ти сонце, блискучий кран!
І у нас верещить у заводі,
Тільки має чорнявий жупан
І по иншому котить.

Так співай же, сурмо, в цех—
Я із жовто-блакиття перший
Уловись синєблюзе лице
У мою журавиную вершу.

ПОЕМИ.

В ЕЛЕКТРИЧНИЙ ВІК.

епім.
Красномовного мудреця Бояна *мем.*
в хуртовину
промайнула
тінь.

мем.
І обіжно на події екрані
фаркнув люкс.

І читали:
мемин. Степи Залізняка і Гонти,
а на зорі—
гайдамацький рев.
То ведмідь блакитноокий
біля твоїх дверей.

Гляди ж щоб думок анемона *мем.*
на релях не закурвила лист, *мем.*
бо тендітне досягнення гроно *мем.*
упаде на *епім.* траурні ризи.

І молився я: *епім.*
Отче наш—електричної системи *мем.*
віку!

На твоїх крицевих віях
запеклася майбуття сльоза.
Твоя напруженність воліє
на патлах буйних днів

провести лабіринти смаку.

Да святитесь—
твоє ім'я.

Да буде твоя непохитна воля
там—

на землі
як тут—
в заводі.

І глузували над святим святих,
і в сміх
підмішували кал.

Вони не знали тих доріжок
і шлях той бурьовий,
що нас виховував
тримати руху стяг.

Іх розуміння, що порожній
у діжці згук.

Іх приборкала тирса, поле
і шелести журби,
а клуні рип колись повісив
життя їх на снапах.

І казав я:

Покиньте мріяти мертвим!

Давайте посолодимо сучасний мент.

Ви хочете, мабуть, жерти?

Так і я-ж хочу!

Чуєте?

Ах, не-варт!

Вас розбуркає лишень Марат.

А я (я не покину ранок!)
і ваших і своїх дітей
уберу у віяло фазана
і поведу в майбутнє.

А вчора степ шумів...
Ох, як метушився степ!
Чекали у місто гостей
троглодітного віку.

Тулились до будинків
примари переляку,
десь скаунав собака
а потім вив
на хмари.

Було небо повне, як вагітна сіро-
ока дівчинка.

Але була виснажена душа—
кинемо її знову в лабеті...
Ша!

Серце моє, де ти?

Привязане на нитку

і мусиш під'агатити кров?

Невже воли і корови

кізяками нагодують їх?

Невже мукання золотої телиці
вартує ударів по ковадлові?

Ні! „Сила солому ломить“,
а їхня воля
за ґратами біляозерного вихо-
вання.

Ах, я знаю цю в'язницю.
У ній і мені—атому мільоноголо-
вого тіла

було гарно гріться
на коміні з жеврівшими колоссями.

Я згадую: волошкова тиша,
дзвіночки в вербах шарудять по-
хило,
а легіт припоясав межі,
розпустивши бузкові крила

Іржали десь на луках коні,
і так бозко було кинути голосівку...
Хотілось забрести до самих фара-
онів
і дмухати на нетутешню музику.

Все це я знаю... Має насолоду і
пелюшковий сморід.
І от на годину
у ланцюжку чоловічого життя
ви маєте ще раз посьорбати
отрути.

А я, як лаврик,
покину сад улітку під морозом
своїм зраним оком.
Хай! Я почекаю!
І брук мій—у глушінь майдани
притаються..

Я ж біля машини стану,
Тремінь заспіває про иншу пере-
могу
про авіо-часи...

2.

І буде так—
я вмить скричу:
Гей просторніш мені дорогу!
Це буде перший сказ.
За ним заспівають і перетворяться
в блискучу мантию
дійсности
казки утопістів...

Я не схотів бути Паде-Кале і Ля-
маншем
і роздерати землю.
Я хочу нести вісти
з берегів електричного царства.

Але я—не Гастів, не Маяковський,
не Єсенін,
я з української діжки беру хміль.
Я лишень (по персіяньські) пенід.
І кому ж, як не мені,
мисль свою пускати амазонкою
в далечінь?

Я буду уїдливою нянькою
біля вас,
бо ви розібете коштовні вази,
і будемо укупі плакати
ще один вік.

Ви розумієте мене?
Я—це фуга!
Во імя ваших—
Отця і сина, і святого духа—
Я—ми.

Слухай чоловіче:
Да не будуть тобі бозі другі,
тільки моє засмажене обличчя.
Це—не наруга—
це сердечна порада,
бо мені вклоняються не лишень
Дніпрові русалки,
але й окіяньські наяди...

Хто міжпланетних мрій
таємність розпутляє?
Я.

Я лоно страдниць землі
в троянди уквітчаю,
а кров
і бризки мозку під мечами
перетворю в вино й желе.
А фоворіти мої—бурі
гієні очі попечуть,
і потечуть
часів Адама ріки...

Ах, швидкувати б, заарканити
цю мить!

3.

Степ замовк.
Мовчить.
Гризе наші виснажені крижі.
І я мовчу. І в цій мовчанці
ховаються зорі далекого-близького
і трагедія сучасности

Вулиці примружили єхидні очі
і вийшов вчорашній жужу
з приватною ініціативою в кишені.
Чути на брукові крізь шум:
Ага!

Це до мене... Ну і що ж—
не повернеться Мойсей у Єгипет,
а сьогоднішній Прометей
умовно—
неприкованно - прикований.

Одно зусилля в зусиллях вікових—
і вільний заспіває вільним.
А місто і степи
шпалерами пропустять
уїдливих пророків
до арки на тріумф.
Сплете вінки історія
з фіялок - сміхострумок,
і уквітчає шлях.

Вона ж примусила
іти
в прийдешнє.
Вона ж поклала колючок,
бар'єри і паркани.
Вона! Це все вона!
І я, коли бракує палу,
сітчаю розумом
всесвіт
життя.
І глум, плювки
приймаю доброхітно—
офіра
це...

Ах, карнавальте свої оселі
і огадючте оазу міст,
я все ж упертий, хоч невеселий
і неосяжний бажання пляц.
Іду похмурий в крицевих дзвонах,
ростаборився по всій землі.
бори в задумі... ідуть кольони...
бори—кольони
То я іду.
Іду—
по льогорифмах—
бо вічний
дух
мій.

4.

І в цю хвилину
вашого розгнузданного свята
стою біля машини
і слухаю пісню безмежности.

В руках румпель—
веду корабель машинізації.
І повернути землю
вже маю твердь.

О, Архимед!
Твоя сива голова прострілена
саявом.

Наші ж радні великих хА
 вже скрикнув убо зтроваго і
 Евреями р. х. ннтсаву ж эза в
 І із Провалля літ д йннжкороен і
 нова Америка в йннжкороен і
 Месія і Колумб. оп коанробртсрор
 ... нноапоа атуди ... імудсе в нрор
 То— нноапоа— нрор
 Колектив, үді в от
 заліза міць — үді
 і я. — хэмфнроролл оп
 І на минулого полуу— йннріа од
 притьмом беркут— хүд
 огня. йім

Цього і досить.†
 А там, по-малу в реп'яхах,
 в мамуловатому коші
 хтось прогремить
 Товариші! ннншым рпід оото
 І табуни проколе мрія
 і глузд творіння длапмұд хьхұд в
 ішцеінншым ялэдбфон үдеа
 І хоч вовтузидає блакитнеский
 ведмідь дддвфт оьм эжа
 і б'ється у бекет з погрозами по-
 жеж— !эдэмнхрА .О
 і вперед у рчд вонорс роаТ
 вперед. мовяро

Б'є. Гуде.

Місто.

. . . . .
 Крізь корину землі,
 у глибінь,
 де гамула задихалась
 важко,
 ватажки моїх дум
 побрели
 Сутеніло у недрах
 .. тім'я темряви
 .. глухо
 І конало тремтіння
 надземне
 на мережці зітхань.
 Два кроти із жагою
 велетенського жаху
 ссали кров один з одного
 там.
 То був герць за самицю
 незрячу.
 От нарешті один переміг
 і пожер супротивника
 хутко,
 далі ліз у кубло до гарячого
 тіла
 і— насів
 Я на полюс летів!

Я на полюс летів,
де на кригу бамбули
з окіяну вилазили
— злучка.—

I.

.. Чорноброва запашна самиця..
Я! кинула в нашу бурю радість
і на інтернаціональні позиції
положила свого серця шмат.

Тато мій сухітний робітник
(Пом'ятасте в огняній курделі?)
Думала про первістку весни,
дрімала на зоряній скелі.
Прийшла вона, метелиця завірюха
зашугала по кварталах темних,
і я вулишна шлюха —
віддалась революційному темпу.

.. Тепер —
лихтарня гасне.
Тремтіння... Ранок...
Летять соняшні гасла..
Земле кохана!
Скільки тих бездоріжних
доріг...

Підемо, товаришу, шляхом,
де купчиться над головою грім
і майорять прапори в очах.

Далеко, брести далеко,
багнети терору на путі
стерезуть,
але під браму комуністичної
Меки

З тобою, вітре, побіжу!
З тобою, вітре, побіжу
в діалемі червоного страждання
Гей, ти, буржуе!
Я дочка робітничого повстання.

II.

В присмерках казарми.
Біля воріт червоногвардієць
вартовий
— Моє серце з вами —
я уже не повія.

Але боюся йти. Прислухаюсь.
На моїй тротуарній душі сніг.
А в грудях лебеді ховають
свої берегові пісні.

І мріями на край світа лину
по дистанції нахабної мети.

.. присідають минулого тіні
.. за будинки хвості.

Підійшла. Знизила вії
.. очі світової революції гостро.
Ти?

Я!

І перейшла поріг
Біля мене вітер пробіг
і—
зник

III

Мої рідні заводи,
а під небом зімовим списи..
—До полків! До загонів!
—Всі!

Я завагітніла зорею,
вже під ребром усміх лоскотав—
то на горизонті кублився
наш жіночий молодий світанок.

І пішла поперед усіх,
одгетькуючи мішанське щастя,
що так довго, безмежно довго

роздирало життя на частки.

Ой ти світе бурхливий!

Я вільна!

Я скину подвійну вагу
.. Б'ються об мури хвилі,
а я на сріблястім хребті,
... Б'ються об мури хвилі—
бурі руді...

Слухайте— я—Мадона,
Спас у низу живота,
тільки у мріях на льони
він фантазійний злітав.

Слухайте—я—Мадона,
плоть моя щира спіє,
син мій приїде—чекайте!
син, кучерявий Месія

Проклямація 1-а

Трудівниці всього обширу!
до вас моя проклямація.
Візьміть мого протесту бунт.
Вам правди огризки сняться,
я чую, як зоряні віки гудуть.

над офірою тихенько
оксамитом темна ніч.
Грають лози—верболози
в зоряницях запашних...
Я-б хотіла так далеко,
де в весельці смолоскіп

Біля тину голубого
відкіля цей тічки рев?
Отерорте-ж і кохання
кришталева рветься плоть!
Повз паланок м'єї муки
за сопілкою сумнів
Грають лози—верболози—
оксамитом темна ніч.

VI.

Гей, херувими і серафими
усіх раїв!
Сідайте на оксамитові килими
в туман.
Ще прийде час
на вас.

Шугає, шугає курява.
Не революція—зіма
...стою обурена
...тьма.

Шугає, шугає курява
Він, білий сміх
...стоїть обурений
товариш мій.

Шугає шугає курява
світи мете
...стоїть обурений
і ворог степ.

Гей херувими і серафими
прокляття вам...
...Так інтродукція
в туман.

VII.

Плоть моя!
в гареми атмосфер
несу тебе у чаші
з фабричних врат.

Ти заспіваш
на синім пароплаві
—Я не сама!
—Я не сама!

О, вітре!
О, любий раві!
Я перейду весну кошачу
і знову сміх свій намантачу...

О, сине мій! О, сине мій!
Я—Магдалина! Ти—Палій.
Ударь смичком—я хочу з вітром...
...у вільний дух і плоть повірте!

Горить, пашисть на небі кокс
і запланетився мій поклик.
Я вірю в сяйво Волосожара—
і вже бредуть понуро вовки
я вірю в електричний блиск—
і наречений кличе нас.
Я бачу—

вже здихають хмари
безцвітні маси.

VIII.

Проклямація 2-а

Товариші комуністи!
Станьте зі мною поруч
і знову в сурми:
—Меч!

Іде мій ворог
буденний час

Лишень від вас
чекаю я поради
і оборони.

Ах, зоря моя так стогне—стогне:

пісчана пустеля без води
Мій дух не запалив світанком тіло,
і тіло знову ссуть кроти.

Я ваша матір і сестра
лежу у пристрасти
брудних обіймах.

—Ганьба землі!
А ну бо крик в повітря:
—Повстаньте всі!
Наш дух не знав іще руїни,
там буйно рух ще не косив.

Гей, революцію для духа!
Так вам говорить
колишня
шлюха.

XI.

Ще не видно нікого на тирсі
по за плесами соняшних вод,
і зажурний в провалля схилився
сподівання жіночого гльод

На межі з запитанням самиця,
..Хай вам флюгером плоть буде.
—Я не хочу лишень окотиться
—Я не хочу цього й для людей.

Хто з вас знає смак терору,
побував у безодні громів?..
Я дивлюсь швидко-льотним зором
не на сотні—мільони миль.

Для мандрівника моря води,
гromовиці, жах, смерчі—
для воскресшого тільки польоти
іще далі, туди, в далечінь.

Так навіщо-ж на мить зупиняйтесь
не сказати, що плоть, а що—дух.
Я сестра і скорботная матір
із журбою своєю бреду.

X.

Та ні!
промайнуть синьокі сни.
Але й не прокинеться лихтарня...
Не забризкають мою спідницю
тротуари
під крапання осінньої мжички.
Не піду я віяти повією
по проспектах, по мостах.
Забита моя доля шлюхи
рухом.
Я дивлюсь на вас—
на вас простітутки

без формальної проституції.
І мені робиться так зимно,
як на розі льодової ночі
Я іду тоді до брами заводу,
бо підсніжники нашої весни
запахнуть
в ранковім диму праці.
Чувсте заліза лязг?
Виковують нашу подвійну волю,
скидають з нас подвійну вагу

...І нарешті заблакитніє органіно:
—Радуйся, плоть моя!
Радуйся!

...Вільний дух спішить до плоти—
так синтез в істоті.

Зміст.

	Ст.
Досвітні симфонії	5
Клавіатурте	12
Тіні	14
Ми	15
Подивись на крицю	16
На цвинтарі	17
Памяти Г. Михайличенка	18
Смуток	19
За обрієм зима	20
Голод	21
Моя золота береза	22
Павлові Тичині	23
Народня пісня	24
Битики шляхами	25
На вулиці свято	26
У полі голосить мати	27
За зеленим гаєм	28
Слово повстання	29
Тріолети	30
Стовб. Стовби	31
З одного боку	32
Ах, як мертво	34
Коли куделить	35
Сосюрі	36
На минори	37
Безмежно журні	38
Балакитний мед	40
Через переліг	41
Підвівся день	41
На кучугурах минулого	48
Я із жовто-блакиття перший	45
Поєми	47
В електричний вік	60
Поєма моєї сестри	60

V-C-P-P

В С Е У

К Р Л І

Т К О М

Худ. Сем. Голов-
подігозвіти

ХАДІІРСІ

II

Вст. № 10946

КП-1060